

Pökköä pesään

Taas on yksi viikko pulkassa ja muutamia nuoria miehiä putkassa. Vapaalla jalalla ovat toistaiseksi mm. Matti Nykänen, Gustav Björkstrand, Jouko Turcka, Jussi Parviainen ja Outi Nyytjä, mutta eiköhän heillekin kuri löydy.

Ikävänä piirteenä tilanteessa on vain se, että kansalaisia uhkaa pitkästyminen. Mitä yhtä kiihottavaa kuin Matti Nykänen ja Oulun lantalauantai voisi oikeastaan enää tapahtua? Kansa on saanut mässäillä uutisilla, joiden ylittämiseksi tarvitaan ilmeisesti vielä jyrkempiä tempauksia.

Älkäämme kuitenkaan heittäkö vielä toivoa. Kyllä jossakin täytyy kyteä jotakin, olla jotain osviittaa tulevasta pamauksesta. Niin oli Nykäsestäkin, jolla oli ongelmia jo viime talvena. Ja niin oli myös teatterista, jossa Jouko Turcka on vaikuttanut jo vuosia.

Koska urheilu ja kulttuuri ovat tällä erää osansa tehneet, lienee jo politiikankin vuoro. Siellä on ilmeistä tarvettakin päästä julkisuuteen, kun vaalit ovat tulossa.

Sankariaineksen tulee etsimättä mieleen Paavo Väyrynen. Ei

hänen tarvitse tehdä oikeastaan muuta kuin vaikkapa käydä Kalevi Sorsan kimppuun hallituksen tiedotustilaisuudessa televisiokameroiden edessä, niin johan pysyy yhden viikon uutisissa.

Myös kunnan julkinen kaato-känni hädintuskin kelpaa, vaikka se onkin jo ehkä kärsinyt inflaatiota. Rattijuoppoudesta kärähtäminen ei kannata enää ollenkaan, sillä Ahti Karjalainen kulutti aikanaan tuon aiheen aivan loppuun.

Tietysti myös muut kuin Väyrynen voivat yrittää performanssia, jos kantti kestää. Esimerkiksi Ilkka Suomisen ja Kalevi Sorsan maine olisi taattu pitkäksi ajaksi, jos jompikumpi ilmoittaisi saaneensa aidsin - vielä pitemmäksi, jos molemmat.

Kummallekin tosin riittäisivät pienemmätkin tempaukset, kuten potkut omasta puolueestaan sillä perusteella, että "tietty suuntaus" halutaan saada loppumaan, tahi löytyminen Lievestuoreen työväenvessan naistenhuussin tunkiolta epäilyttävässä kunnossa.

Kiroilu, huutaminen ja maltin täydellinen menettäminen televi-

siokeskustelussa sen sijaan on huono kikka, koska siihen on oikeastaan jo totuttu. Sorsa voisi sen sijaan hyvinkin kokeilla rajojaan ilmoittamalla, että Sdp luopuu hallituksesta, jotta kepu ja kokoomus voisivat paremmin päästä yksimielisyyteen.

Christoffer Taxellkin on nyt pääministeriehdokkuutensa takia noussut sellaiseen kategoriaan, että hän menestyisi mainiosti niinkin vanhalla konstilla kuin pyllistämällä korkeimman oikeuden portailla. Jytyä tempuun tulisi toki kunnan paukulla, mutta sekään ei liene välttämätön.

Kovin näkymättömänä pysyneen Skdl:n puheenjohtajan Esko Helteen markkinointiin tarvitaan vähintään tuhopoltto. Siitä syntyisi näppärästi keskustelu, tarvitaanko Suomessa vielä tulipalokommunisteja. Se olisi Helteelle pelkästään eduksi.

Nämä kaikki ovat tietysti vain eräitä mahdollisuuksia julkisuuden saavuttamiseksi. Näppäret aivot keksivät niitä kyllä lisääkin, varsinkin kun nyt on jo hyviä esikuvia. Lähiviikkoina se näkee, ken tästä hengissä selviää.